

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Elexovej a členov senátu JUDr. Miroslava Gavalca a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: **B. spol. s r.o., B. 214, X. K., IČO: X.**, zastúpeného advokátkou JUDr. M. M., H. 870, K., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, Nová ulica 13, 975 04 Banská Bystrica**, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/13553-89854/2005/990055-r zo dňa 12.12.2005 a rozhodnutia č. I/224/13545-89837/2005/990055-r zo dňa 12.12.2005 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. 11S/33/2006-58 zo dňa 7. novembra 2006 takto

rozhodol :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/33/2006-58 zo 7. novembra 2006 **m e n í** tak, že napadnuté rozhodnutia žalovaného č. I/224/13553-89854/2005/990055-r zo dňa 12.12.2005 a č. I/224/13545-89837/2005/990055-r zo dňa 12.12.2005 **r u š í** a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie :

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutí Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici č. I/224/13553-89854/2005/990055-r zo dňa 12.12.2005 a rozhodnutia č. I/224/13545-89837/2005/990055-r zo dňa 12.12.2005. Uvedenými rozhodnutiami daňový orgán zrušil sankčný úrok vo výške 63.586,- Sk a 31.793,- Sk z neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov žalobcu, priznaných rozhodnutiami Daňového úradu v Komárne č. 621/230/218/05/Tišo a č. 621/230/219/05/Tišo, obe zo dňa 4.1.2005.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutia v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Rozhodnutiami č. 621/230/218/05/Tišo a č. 621/230/219/05/Tišo, vydanými Daňovým úradom v Komárne, bol žalobcovi priznaný sankčný úrok za obdobie neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov žalobcu v celkovej sume 95.379,-Sk, uhradených žalobcom v prospech správcu dane dňa 3.12.2003 na základe dodatočných platobných výmerov č. 621/2100/73229/02/Tišo zo dňa 30.10.2002, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň z pridanej hodnoty vo výške 415.122,- Sk a platobného výmeru č. 621/2100/73261/02/Tišo zo dňa 30.10.2002, ktorým mu bola zvýšená uvedená daň o 207.561,-Sk za obdobie september 2000 na základe vykonanej daňovej kontroly. K úhrade súm 415.122,- Sk a 207.561,- Sk došlo po potvrdení daných rozhodnutí v rámci odvolacieho konania Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky, pracovisko Nitra, rozhodnutiami č. III/2500/957/03/Ťr a III/2500/956/03/Ťr zo dňa 30.1.2003.

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre č.k. 11 S 18/2003-44, 11 S 29/2004 zo dňa 26.5.2004 boli vyššie uvedené rozhodnutia zrušené a vrátené na ďalšie konanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 2.8.2004.

Sankčný úrok bol žalobcovi priznaný Daňovým úradom v Komárne v zmysle § 35b ods. 5,6,7,10 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení

neskorších predpisov platnom v čase rozhodovania správcu dane o priznaní sankčného úroku zo základu predstavujúceho rozdiel medzi daňou určenou právoplatným a vykonateľným rozhodnutím správcu dane a daňou zníženou na základe rozhodnutia súdu za obdobie od 3.12.2003 do 28.9.2004.

Na základe podnetu správcu dane boli rozhodnutiami I/224/13553-89854/2005/990055-r a č. I/224/13545-89837/2005/990055-r zo dňa 12.12.2005 predchádzajúce rozhodnutia o priznaní sankčného úroku v prospech žalobcu zrušené z dôvodu, že neboli naplnené predpoklady pre jeho priznanie podľa § 35b ods.5 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov vzhľadom na okolnosť, že pôvodné rozhodnutia o vyrubení dane z pridanej hodnoty a jej zvýšenie boli vydané pred 1.1.2004 podľa zák. č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty. Daň bola zaplatená po nadobudnutí vykonateľnosti príslušných rozhodnutí pred 1.1.2004.

Prvostupňový súd po preskúmaní napadnutých rozhodnutí správcu dane dospel k záveru, že vyrubenie dane z pridanej hodnoty ako i navýšenie dane boli vyrubené v čase účinnosti zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, ktorý bol účinný do 30.04.2004. Tento zákon neupravoval možnosť priznať sankčný úrok ako sankciu za neoprávnene zadržované finančné prostriedky. V čase účinnosti citovaného zákona žalobca uhradil vyrubenú daň a v tomto čase, dňa 13.2.2003 nadobudlo právoplatnosť aj rozhodnutie žalovaného zo dňa 30.1.2003. Súd upozornil na skutočnosť, že predmetom jeho skúmania podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. bolo právoplatné rozhodnutie daňového orgánu, čo však nemalo za následok posunutie lehoty právoplatnosti daňových rozhodnutí.

Rozsudkom č. 11S 18/2003-44, 11S 29/2004 zo dňa 26.5.2004 boli právoplatné rozhodnutia žalovaného zo dňa 30.1.2003 zrušené, vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, pričom správca dane dňa 28.9.2004 vrátil žalobcovi zaplatené finančné prostriedky a následne mu rozhodnutiami zo dňa 4.1.2005 priznal sankčný úrok za obdobie neoprávnene zadržovaných peňažných prostriedkov.

Podľa názoru súdu sa správca v prípade vydania rozhodnutí o priznaní sankčného úroku neriadil dôsledne prechodnými a záverečnými ustanoveniami zák. č. 511/1992 Zb. v znení účinnom od 1.1.2004. Podľa jeho ust. § 110c ods. 5 totiž

vyplýva, že ustanovenia § 35b ods. 1 až 9 (t.j. zaplataenie sankčného úroku za obdobie zadržovania peňažných prostriedkov) sa do 1.5.2004 nevzťahuje na **daň z pridanej hodnoty** a spotrebné dane. Žalovaný preto postupoval správne, keď chybné rozhodnutia mimo odvolacieho konania v rámci ich preskúmania zrušil. Názor, že žalobcovi nevznikol nárok na sankčný úrok, je správny a korešponduje s právnou úpravou platnou v posudzovanom období. V danom prípade nedošlo k porušeniu zákonom chránených práv žalobcu, a preto bolo potrebné jeho žalobu zamietnuť.

Keďže žalobca nebol v konaní úspešný, súd mu v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. nepriznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca.

Podľa jeho názoru zákon č. 609/2003 Z.z., ktorým bol doplnený zákon č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, zaviedol do praxe sankčný úrok a spôsob jeho použitia vo svojom ustanovení § 35b. Žalobca nesúhlasí s argumentáciou súdu. Podľa jeho názoru je potrebné v danom prípade brať do úvahy čas nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu zo dňa 26.5.2004 a tento termín je smerodajný pre posúdenie nároku žalobcu na sankčný úrok. Z uvedeného dôvodu nemožno brať do úvahy ust. § 110c cit. zákona č. 511/1992 Zb. a nepriznať nárok žalobcu na satisfakciu za neoprávnene zadržované finančné prostriedky. Rozhodujúcim pre posúdenie nároku žalobcu nie je čas vykonateľnosti a právoplatnosti rozhodnutí Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracovisko Nitra č. III/2500/957/03/Ťr a III/2500/956/03/Ťr zo dňa 30.1.2003, ale rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. 11 S 18/2003-44, 11 S 29/2004 zo dňa 26.5.2004.

Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu poukazoval na svoje podanie zo dňa 26.4.2006, v ktorom uviedol, že jeho rozhodnutia č. I/224/13553-89854/2005/990055-r a č. I/224/13545-89837/2005/990055-r zo dňa 12.12.2005 boli vydané v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 a 2 O.s.p., ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 250ja ods. 4 O.s.p zmeniť a napadnuté rozhodnutia žalovaného zrušiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca na základe uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, ktorým boli zrušené rozhodnutia žalovaného zo dňa 30.1.2003 ako aj platobné výmery správcu dane zo dňa 30.10.2002, požiadal podľa § 35 ods. 6 zákona č. 511/1992Zb. v znení neskorších predpisov žalovaného dňa **19.11.2004** o zaplatenie sankčných úrokov za neoprávnene zadržíavané finančné prostriedky v období od 3.12.2003 do 28.9.2004.

Na základe tohto návrhu príslušný správca dane rozhodnutiami zo dňa 4.1.2005 č. 621/230/218/05/Tišo a č. 621/230/219/05/Tišo v súlade s uvedeným zákonným ustanovením priznal žalobcovi uplatnený sankčný úrok vo výške 63.586,- Sk a 31.793,- Sk.

Napadnutými rozhodnutiami č. I/224/13553-89854/2005/990055-r zo dňa 12.12.2005 a č. I/224/13545-89837/2005/990055-r zo dňa 12.12.2005 žalovaný zrušil uvedené rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa po preskúmaní uvedených rozhodnutí mimo odvolacieho konania. Zároveň žalobcovi uložil povinnosť vrátiť priznané sankčné úroky na účet žalovaného v lehote 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutí.

Podľa ust. § 53 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, rozhodnutie vydané v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia zmení alebo zruší. Orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody.

Keďže základom rozhodovania v tomto konaní je oprávnenosť žiadosti o priznanie sankčného úroku uplatnenej žalobcom dňa 19.11.2004, a vzhľadom

k tomu, že znenie ustanovenia § 35b od prijatia zákonom č. 609/2003 Z.z. bolo dotknuté viacerými podstatnými zmenami, je každý jednotlivý prípad nevyhnutné posudzovať podľa znenia platného a účinného v tom čase, kedy došlo ku skutočnosti zakladajúcej nárok v spojení s právnou úpravou platnou v čase uplatnenia nároku daňovým subjektom a v čase rozhodovania o uplatnenom nároku daňovým orgánom.

Z uvedeného skutkového stavu v zmysle uvedeného vyplýva, že pri posúdení zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného je nevyhnutné vychádzať z rozsudku Krajského súdu v Nitre č. 11 S 18/2003-44, 11 S 29/2004 zo dňa 26.5.2004, ktorým bol zrušený základ oprávňujúci zadržiavanie peňažných prostriedkov žalobcu daňovým úradom. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 2.8.2004.

Podľa ust. § 35b ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb. v znení účinnom do 31.12.2004 ak bola rozhodnutím daň znížená, zníži sa z úradnej moci v pomernej výške aj sankčný úrok, ktorý bol pôvodne vyrubený.

Podľa ods. 5 uvedeného zákonného ustanovenia ak daň zníženú podľa odseku 4 daňový subjekt zaplatil v pôvodnej nezníženej výške, považuje sa rozdiel medzi pôvodne zaplatenou daňou vyrubenou rozhodnutím a daňou zníženou podľa odseku 4 za neoprávnene zadržiavané peňažné prostriedky daňového subjektu. Podľa odseku 6 správca dane za obdobie neoprávnene zadržiavaných peňažných prostriedkov daňového subjektu podľa odseku 5 zaplatí daňovému subjektu sankčný úrok vo výške trojnásobku základnej úrokovej sadzby NBS platný v deň, keď daňový subjekt uhradil správcovi dane pôvodnú výšku dane. Sankčný úrok sa vypočíta zo sumy neoprávnene zadržiavaných peňažných prostriedkov daňového subjektu a počtu dní, ktoré uplynú odo dňa, keď daňový subjekt zaplatil správcovi dane pôvodnú výšku dane, do dňa, keď správca dane neoprávnene zadržiavané peňažné prostriedky poukázal daňovému subjektu, pričom tento deň sa do počtu dní nezapočítava.

Podľa odseku 7 správca dane zaplatí daňovému subjektu sankčný úrok vo výške podľa odseku 6 aj v prípade oneskoreného vrátenia dane alebo nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona.

V zmysle § 110c ods. 5 citovaného zákona sa do nadobudnutia právoplatnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii (t.j. 1.5.2004) ustanovenia §35b ods. 1 až 9 uplatnia na všetky dane s výnimkou dane z pridanej hodnoty a spotrebné dane.

Uvedené ustanovenia § 35b nadobudli účinnosť dňom 1.1.2004 a k ich zmene došlo od 1.1.2005 účinnosťou zákona č. 679/2004 Z.z..

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy potom v nadväznosti na skutkový stav, ktorého základom je rozhodnutie o nároku uplatnenom dňa 19.11.2004, je potom podstatné, že ide o DPH, že právoplatnosťou rozhodnutia krajského súdu zo dňa 24.5.2004 došlo k zrušeniu rozhodnutí, ktorými bola DPH spolu so sankčnou prirážkou vyrubená, teda k stavu, ktorý je totožný so stavom upraveným v uvedenom odseku 4 zákona. Vzhľadom na zaplatenie dane v pôvodnej (nezníženej) výške, je nutné považovať v zmysle odseku 5 vzniknutý rozdiel medzi pôvodne zaplatenou daňou a povinnosťou, akú mal žalobca po zrušení platobných výmerov (t.j. nulový), za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky a teda daňovému subjektu vznikol nárok podľa odseku 6 zákona.

Niet pochybností, že zmena prijatá zákonom č. 679/2004 Z.z. sa dovtedy vzniknutých nárokov nedotkla, preto i keď správny orgán rozhodoval po 1.1.2005, rozhodoval o nároku vychádzajúcom z právnej úpravy platnej v čase jeho uplatnenia.

Na základe uvedeného potom je nutné uzavrieť, že správca dane rozhodol správne, ak priznal žalobcovi sankčný úrok vo výške a za obdobie v súlade s platnou právnou úpravou. Podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia záver žalovaného nebol správny a navyiac, nevychádzal zo znenia platného v čase uplatnenia nároku a preto bolo rozhodnutie nezákonné.

Ak teda krajský súd zamietol žalobu ako nedôvodnú, pretože nezistil nesprávnosť rozhodnutia, bol napadnutý rozsudok vecne nesprávny.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že je potrebné rozhodnutie krajského súdu zmeniť, napadnuté rozhodnutia žalovaného zrušiť podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p..

Podľa ust. § 250j ods. 6 O.s.p. sú správne orgány viazané právnym názorom súdu.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom nepriznal náhradu trov konania z dôvodu hodného osobitného zreteľa, ktorým je okolnosť, že žalobcom napadnuté rozhodnutie síce bolo zrušené, avšak z iného ako v odvolaní uvedeného dôvodu.

Žalovaný nemal právo na náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. februára 2008

JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: